

[Erhard Jakobsen.]

mune. Det er noget, der hører sammen med husmandsbevægelsen, sammen med en helt anden økonomisk udvikling, udstykning osv., end den, vi står over for nu. Derfor håber jeg, at de partier, der har ensartede synspunkter, ikke lader sig splitte fra hinanden under kommende forligsforhandlinger, men at man danner en enig front for at afværge angreb på dette område.

Det samme gælder et andet vigtigt felt – jeg ved ikke, hvordan flertallet ligger her i salen – men vi kan vel nok regne med, at den politik på skolevæsenets og uddannelsens område, som vi i hvert fald er 3 partier der har søgt at forme i fællesskab, nok ikke ligefrem er gået styrket ud af valget. Man må nok erkende, at vi har færre stemmer bagved, end vi havde før. Så meget vigtigere er det, at vi gør os helt klart, at her må nogle stå sammen, her må flere partier stå sammen om at bremse op for en tendens, der har gjort sig gældende gennem mange år, og som det er på høje tid at få bremset.

Til sidst skal jeg så blot sige et par ord om valgresultatet og vælgerne, aviserne og journalisterne. Så langt tilbage jeg kan huske, har det været skik og brug her i landet at fortælle, at folketingsmænd var nogle, der bare var ude på at blive valgt, og når de var valgt, glemte de konstant, hvad de var valgt på, og hvad de havde lovet vælgerne osv. Mon ikke vi kan blive fri for det vrøvl nu? Nu har vælgerne inden for 4 år med 90 pct. stemmedeltagelse hver gang stemt næsten de samme partier herind. Det er næsten også de samme mennesker. Det skifter lidt fra gang til gang, men de, der gik ud, kommer tilbage osv. Har så ikke vælgerne hermed fortalt, at vel er det da utvivlsomt nogle yderst mangelfulde mennesker, der bliver sat herind, mennesker med alle mulige mangler? Det er der ikke tvivl om, men vælgerne har jo accepteret os. Det er jo de samme partier, de stort set stemmer på hver gang. Nu kan ingen tale om, at der er for mange partier, for vælgerne har bestemt, at så mange partier skal der være, så der er ingen grund til at spille mere tid på det. Der er ingen grund til, at nogle pennehelte ved de danske aviser nu slår sig op på og bruger blæk, tryksvarte, eller hvad de bruger, på at fortælle, at dette folketing ikke har noget med vælgerne at gøre. Det er et mistillidsvotum til vælgerne, for det er at sige til vælgerne, at de ved ikke, hvad de gør

ved 3 efter hinanden følgende valg, hvor vælgerne har talt med næsten samme røst, lidt forskelligt fra valg til valg, men med et slutresultat, der næsten er det samme i dag, som det var i 1973. Det er vælgerne mening. Og hvis nogen dér prøver at være klogere, så synes jeg, de skal henvende sig til vælgerne. Det er i hvert fald overflødig at henvende sig til folketingsmændene. Vi sidder her med vælgerne mandat, splittet, som dette ting er, med de meninger, hver enkelt har ført frem, og det er det, vælgerne venter af os. Regeringen bærer et stort ansvar for – fordi den har tilbudt at være regering og ønsket at være regering – hvad der kommer ud af det, men hvert enkelt parti bærer naturligvis også sit ansvar, og vælgerne har vist, at de straffer hårdt, hvis nogen glemmer samarbejdsansvaret og i stedet for alene er ude på at skaffe sig partipolitisk fordel.

Brusvang (CD):

I fortsættelse af det indlæg, som partiets politiske ordfører, hr. Erhard Jakobsen, fremkom med, har jeg på enkelte punkter nogle supplerende bemærkninger.

Jeg hæftede mig ved, at statsministeren tolkede valgresultatet sådan, at det, der for os alle var et så vigtigt moment og argument i valgkampen, at der skulle skabes noget mere ro og fasthed, i virkeligheden netop var det, valgresultatet pegede på. Så nævnte statsministeren, at han så to muligheder, nemlig en flertalsregering eller en fast samarbejdsaftale.

Jeg har ikke lagt skjul på i de debatter, jeg har deltaget i, at centrum-demokraterne nok havde anset en fast samarbejdsaftale som det mest realistiske. Det er lidt skuffende at konstatere, at statsministeren egentlig så hurtigt har givet op i sine bestræbelser på at få den stabilitet tilvejebragt, idet statsministerens udtalelser og initiativer efter valget mere har været sådan en lettere tale ud ad vinduet om, hvad man mener om de og de muligheder. Jeg finder ikke, at der har været gjort noget reelt forsøg på enten at få en flertalsregering eller en fast samarbejdsaftale.

Derfor må min konklusion også være, at den regeringsrekonstruktion, der er lavet, er en midlertidig parlamentarisk nødløsning, indtil man finder noget, der virkelig giver den stabilitet, som statsministeren også ønskede. Dette ændrer naturligvis ikke, at vi fra partiets side byder de nye ministre meget hjerteligt velkommen. De skal få den samme venlige, åbne og